

До 230-річчя кафедри ветеринарії Львівського університету

УДК 619(09)

В.В. СТИБЕЛЬ, докт. вет. наук, професор

М.Ф. ПАДУРА, канд. філол. наук, професор

Я.І. КИРИЛІВ, докт. сільгосп. наук, професор

Львівський національний університет ветеринарної медицини та біотехнологій імені С.З. Гжицького

ВІД ПЕРШОЇ КАФЕДРИ ВЕТЕРИНАРІЇ У СХІДНІЙ ЄВРОПІ

(Закінчення. Початок у № 12 за 2014 р.)

Львівська академія ветеринарної медицини. Відповідно до розпорядження Міністерства народної освіти Польщі від 12 грудня 1922 р. заклад отримав нову назву – Львівська академія ветеринарної медицини. Вона проіснувала до жовтня 1939 р. На початку 1923/1924 навчального року завдяки зусиллям ректора З. Марковського відбулася реформа ветеринарних студій: академію реорганізували в навчальний заклад нового типу. Як факультатив запровадили вивчення іноземних мов. Навчання тривало чотири з половиною роки, або 14 триместрів.

Вацлав Морачевський

Особливе місце в історії академії належить В. Морачевському (1867–1950). Його наукова діяльність у закладі почалася в 1921 р., а в 1925–1927 рр. він очолював його. Від 1932 р. курирував українське товариство «Ватра», мав значний вплив на становлення українського вченого Степана Гжицького (1900–1976).

Наприкінці 1920-х років академія почала приділяти більше уваги спеціальному розведенню тварин і започаткувала вивчення зоотехнічних дисциплін.

Рада професорів академії 3 червня 1932 р. затвердила статут товариства «Ватра» і визнала його офіційною організацією українського студентства в академії. Велика заслуга в цьому голови «Ватри» Ю. Чайківського.

У червні 1932 р. з нагоди 50-річчя заснування Ветеринарної школи у Львові вихованці академії подарували їй новий портал над вхідною брамою до головної будівлі й пам'ятну табличку.

У міжвоєнний період академія мала високий міжнародний авторитет: учені видавали вартісні книжки, монографії, публікували статті в зарубіжних фахових журналах, студенти навчалися за найкращими підручниками Європи. Викладачі брали участь у міжнародних конгресах з питань ветеринарної медицини (мікробіології, гігієни, фізіології), публікували праці німецькою, французькою, італійською та польською мовами. Професори З. Марковський, В. Морачевський, А. Травінський, Ю. Александрович прищеплювали студентам європейські цінності, принципи гуманності й демократії.

Ректорами академії за польських часів були К. Панек (1919–1920), З. Марковський (1920–1923, 1927–1930), С. Немчицький (1923–1925), В. Морачевський (1925–1927), Б. Яновський (1930–1935), Ю. Александрович (1935–1936), К. Щудловський (1936–1939). Почесними докторами академії у міжвоєнний період стали П. Бочковський, З. Марковський, В. Кульчицький та В. Морачевський.

Львівський ветеринарний інститут. Восени 1939 р., коли Червона армія зайняла Західну Україну, академія стала Львівським ветеринарним інститутом. Перші зміни могли навіть видатися корисними для українців: директором інституту став українець І. Чинченко (1905–1993), окремі предмети викладалися українською мовою, до інституту вступали корінні мешканці Галичини. Та дуже скоро з новою владою прийшли арешти, допити, тортури, заслання і смерть. Вже в 1939–1941 рр. енкаведисти заарештували й репресували студентів (В. Сов'як, Р. Мурій, Я. Крупка, Є. Панчишин, Ю. Білик, М. Жегаллович, Ю. Свищук, С. Цап). Товариство українських студентів ветеринарної медицини у Львові «Ватра» визнали «контрреволюційною організацією». Були заарештовані викладачі й ветлікарі: М. Матвійчук (учасник «Процесу 59-ти», розстріляний), завідувач кафедри української мови Ю. Стефаник (Клиновий), Л. Назар, М. Бардак, Д. Стратичук, О. Креденсер. У концтаборі Катынь розстріляли українців – ветеринарних лікарів О. Маковея, Є.-Я. Перепилинського, Є. Дмитріюка, мобілізованих на службу до польського війська.

Іван Чинченко

Тодішній ректор І. Чинченко з першого дня перебування у Львові робив усе, щоб інститут став українським, запрошував на викладацьку роботу українців. За польських часів до академії приймали не більше 6–7 українців на рік (діяв т. зв. *Numerus clausus*), а вже восени 1939 р. студенти-українці становили 72 %. Але за діяльністю І. Чинченка пильно наглядали органи НКВД, й у грудні 1940 р. його звільнили з роботи. Наприкінці Другої світової війни І. Чинченко був змушений покинути Україну.

Державні ветеринарні фахові курси у Львові. Важкими були воєнні й повоєнні роки (1941–1950). Щоб дискреди-

тувати спеціалістів-слов'ян, німецька адміністрація звела статус вищих навчальних закладів Львова до фахових курсів (*Fachkurse*), після закінчення яких видавали не дипломи, а посвідчення. Директором Державних ветеринарних фахових курсів у Львові був спочатку доц. О. Габерзанг (весна–літо 1942 р.), згодом проф. Ю. Вітте (1942–1944). Гестапо заарештувало як учасників похідних груп І. Чинченка і Ю. Стефаника, студентів І. Вонса, Б. Климківа, Я. Дужого. Загинули від рук нацистів проф. Е. Гамерський, доктори Р. Лехицький і В. Зофієвський, ветлікар В. Кіца. Частина студентів у 1944 р. поповнила лави Української повстанської армії, більшість із них (І. Вонс, О. Дубас, Я. Косарчин, Я. Корецький, Є. Лужецький, С. Левицький, Л. Футала, М. Якимчук, І. Янчишин та ін.) загинула в боротьбі за Українську державу.

В академії таємно діяла підпільна група АК (Армії Крайової), очолювана проф. В. Германом, до якої належали молоді викладачі А. Швабович, Т. Жулинський, Т. Морав, Я. Шиманський і польські студенти.

Під прапорами чужих армій воювали під час Другої світової війни десятки студентів і випускників інституту. Одні зголосилися туди добровільно в надії, що зможуть у недалекому майбутньому прислужитися Українській державі, яка могла виникнути на руїновищі двох імперій, інших мобілізували до Червоної армії. У 1-й Українській дивізії «Галичина» опинилися студенти й ветеринарні лікарі Б.-С. Балько, М. Гладишевський, М. Качала, В. Кішко, С. Клименко, М. Макар, Т. Мамчур, Я. Мицко, Д. Нестюк, Я. Онуферко, М. Пенсак, Р. Романович, В. Саганський, О. Савчук, В. Ціханський, С. Ших.

У Червоній армії воювали вихованці чи майбутні працівники університету – І. Андрієвський, Т. Бакуменко, К. Балацький, Є. Беркович, І. Гончарук, Г. Западнюк, А. Макаренко, Й. Мельник, З. Назаркевич, А. Самойленко, О. Хоміцький.

Навесні 1944 р. кількадесят студентів старших курсів виїхали на практику до Німеччини. Воєнна обстановка на Східному фронті завадила поверненню їх додому, вони закінчували навчання в університетах Лейпцига, Гіссена й Мюнхена. З ініціативи проф. І. Розгона (вихідця з Харкова) і гурту ветеринарних лікарів у 1945 р. вони заснували Об'єднання українських ветеринарних лікарів (ОУВЛ) в еміграції. Загалом 67 осіб завершили тут свою фахову освіту або захистили дисертації. 1950 р. ОУВЛ перенесло свою діяльність до США й Канади, де й продовжує свою професійну та наукову роботу донині.

Відновлення Львівського ветеринарного інституту. Від літа 1944 р. знову почалися більшовицькі репресії проти студентів і викладачів. Як виявилось пізніше, фальсифікувалися справи в «антирадянській діяльності», виносилися смертні вирoki тим, хто був зовсім не винен. Викладачів інституту переслідували, зокрема були звільнені з посад І. Дубовик, П. Рудько, М. Стахурський, А. Фомінов, О. Сліпа.

Після Другої світової війни почалося зросійщення інституту: вже до 1950 р. майже всі керівні посади займали росіяни за походженням. У 1944–1957 рр. інститут очолювали:

Р. Чеботарьов (1944–1948), М. Сьомушкін (1948–1953), Б. Моршкін (1953–1955), А. Калінін (1955–1957).

Вікентій Сковронський (ліворуч),
Степан Гжицький,
Вацлав Морачевський (сидить)

Лише зміна поколінь і поява людей з українського середовища давали надію, що інститут змінить своє обличчя. Так і сталося, коли в 1957 р. директором було призначено київського професора Д. Василенка: інститут заговорив по-українському. Йому на зміну прийшов С. Стояновський, перший представник Західної України на посаді ректора (1965–1989) у повоєнний час. Новий очільник багато уваги приділяв розбудові інституту: за його керівництва звели будинок

для працівників, спортивний корпус, 3- й 9-поверхові студентські гуртожитки, пансіонат «Ксеня» у Карпатах, головний адміністративний корпус. Також було засновано факультет підвищення кваліфікації, відкрито підготовче відділення.

Навчальний заклад в умовах незалежної України. Від лютого 1989 р. до липня 2009-го навчальний заклад очолював Р. Кравців, академік УААН, заслужений діяч науки і техніки України. За цей час з'явилися нові кафедри, три факультети – харчових технологій (1991), доуніверситетської освіти й підготовки молодших спеціалістів (2001), економіки та менеджменту (2002); значно зросла кількість кандидатських і докторських дисертацій; відновилося видання журналу «Сільський господар». У 2003 р. академії було надано статус національної, а указом Президента України від 28 липня 2007 р. навчальний заклад реорганізували в університет.

Зустріч трьох ректорів: Степан Стояновський, Роман Кравців,
Данило Василенко

22 жовтня 2009 р. трудовий колектив обрав ректором університету доктора ветеринарних наук, заслуженого працівника освіти України, першого проректора університету проф. В. Гунчака. Відділ міжнародних зв'язків очолив доц. В.Ю. Стефаник, за активної участі якого в липні 2012 р. на засіданні технічного комітету Міністерства економіки і розвитку Польщі у Варшаві було прийнято рішення про виділення гранту з бюджетом 740 тис. 229 євро для організації ветеринарної школи розширених діагностичних методів зі створенням спеціальних лабораторій. На сьогодні зусиллями нашого навчального закладу вже перераховано частку університету в сумі 60 тис. євро (за умовами гранту 10 % має сплатити українська сторона). Вже отримано обладнання, автомобіль-карету швидкої ветеринарної допомоги та унікальне обладнання на суму понад 500 тис. євро.

Володимир Стибель

З червня 2013 р. до січня 2014-го обов'язки ректора університету виконував проф. Михайло Гладій. 24 липня 2014 р. ректором обрано доктора ветеринарних наук, професора Володимира Володимировича Стибеля.

З 2006/2007 навчального року університет за всіма напрямками підготовки фахівців поетапно запроваджує засади кредитно-модульної системи й рейтингове оцінювання знань студентів як важливий елемент Болонського процесу. Університет має IV рівень акредитації, тут функціонують чотири факультети денної форми навчання, факультет заочної освіти, Інститут післядипломної освіти та перепідготовки кадрів АПК. Окремим підрозділом університету є Рожищенський зооветеринарний коледж (директор – В. Свистак).

До факультету ветеринарної медицини (в. о. декана – доц. Ю. Стронський) належать кафедри: акушерства, гінекології та біотехнології відтворення тварин імені Г. Звереві (зав. кафедри – В. Стефаник), епізоотології (Б. Куртяк), внутрішніх хвороб тварин і клінічної діагностики (Л. Слівінська), паразитології та іхтіопатології (В. Стибель), нормальної та патологічної морфології і судової ветеринарії (Г. Коцюмбас), нормальної й патологічної фізіології (В. Стояновський), фармакології та токсикології (В. Гунчак), хірургії (А. Мисак), ветсанекспертизи, гігієни і загальної ветеринарної профілактики (О. Козенко), мікробіології і вірусології (І. Турко).

До біолого-технологічного факультету (декан – проф. З. Щербатий) належать кафедри: водних біоресурсів (зав. кафедри – В. Божик), генетики і розведення тварин (З. Щербатий), годівлі тварин і технології кормів (Я. Півторак), технології виробництва продукції дрібних тварин (Я. Кирилів), безпеки виробництва та механізації технологічних процесів у тваринництві (Б. Чайковський), технології виробництва молока і яловичини (С. Шаловило), фізичного виховання, спорту і здоров'я (А. Пацевко).

До факультету харчових технологій та екології (в. о. декана – доц. М. Паска) належать кафедри: біологічної та загальної хімії (зав. кафедри – Л. Галяс), загальнотехнічних дисциплін та контролю якості продукції (Б. Ціж), технології молока і молочних продуктів (О. Цісарик), технології м'яса, м'ясних та оліє-жирових продуктів (М. Паска), екології та біології (Р. Параняк), фізики і математики (Я. Федішин), біотехнології та радіології (В. Буцяк).

До факультету економіки та менеджменту (в. о. декана – проф. П. Музика) належать кафедри: економіки підприємства, інновацій і дорадництва в АПК імені І.В. Поповича (зав. кафедри – П. Музика), економічної теорії та соціально-гуманітарних дисциплін (О. Гримак), маркетингу (С. Поперечний), менеджменту (М. Шульський), менеджменту зовнішньоекономічної діяльності (Т. Пенцак), інформаційних систем менеджменту (О. Степанюк), правознавства (В. Люблін), української та іноземних мов (М. Падура).

Факультет заочної освіти (декан – доц. Р. Пеленьо) відкрито в 1956 р. Нині тут навчаються близько 3 тис. студентів. Загалом за роки свого існування факультет підготував понад 10 тис. спеціалістів.

Сьогодні навчальний процес в університеті забезпечують майже 400 викладачів, зокрема 2 академіки НААН, 6 членів-кореспондентів НААН, 46 професорів, докторів наук, 218 доцентів, кандидатів наук. Серед викладачів університету – 5 заслужених діячів науки і техніки України, 1 заслужений працівник освіти України, 2 заслужені працівники ветеринарної медицини України, 2 заслужені працівники сільського господарства України.

В університеті працюють три спеціалізовані вчені ради для захисту докторських і кандидатських дисертацій із 8 спеціальностей. Науковці заснували 12 наукових шкіл, тут діють 6 науково-дослідних інститутів.

Вагомий внесок у розвиток ветеринарної і зоотехнічної науки та освіти у другій половині ХХ ст. зробили професори Г. Зверева, В. Сковронський, З. Скородинський, М. Гордієнко, Й. Мельник, Ф. Палфій, С. Стояновський, І. Андрієвський, О. Лемішко, Є. Гончаренко, В. Скорохід, Р. Восканян, С. Романов, І. Головацький, Є. Малішевський, В. Головач, К. Прозора, О. Кулаковська, Р. Гайда, І. Береза, І. Мамчак, доценти С. Баранецький, В. Саєвич, А. Брантюк, Б. Корж, Б. Кипибіда, Р. Ступницький, М. Кириловський, М. Коляда та ін.

Їхню працю продовжили професори М. Демчук, П. Урбанович, В. Завірюха, П. Столярчук, К. Секретарюк, В. Терек, С. Хомин, Р. Кравців, М. Брик, Й. Берко, Р. Маслянюк, Г. Калачнюк, О. Канюка, Я. Кирилів, Д. Гуфрій, З. Щербатий, Я. Півторак, Б. Ціж, В. Гунчак, В. Стояновський, В. Стибель, П. Головач, В. Стефаник, Л. Слівінська, С. Шаловило, П. Музика, Є. Колтун, Б. Пуцько, І. Юзьків, О. Козенко, Р. Параняк, Б. Куртяк, А. Федорчук, М. Шульський, О. Цісарик, Г. Коцюмбас, В. Буцяк, Н. Хомин, Л. Дармограй, Ю. Білонога, М. Козак, Я. Федішин, М. Падура, В. Тищенко, Р. Кухар, В. Галяс, Ю. Остап'юк, А. Гамота, М. Чепига, В. Божик, Б. Козій, Ю. Ших, О. Калініна, М. Черевко, В. Костенко, Ю. Гачак, Д. Злонкевич,

В. Романишин, А. Колотницький, доценти Б. Павлів, С. Поперечний, Ю. Варивода, В. Самсонюк, Б. Гайдук, А. Сенік, Х. Макогон, Д. Хміляр, В. Федорович, М. Драч, А. Мисак, Р. Минів, Б. Чайковський, В. Присяжнюк, А. Красневич, Д. Вигнан, О. Смолінська, А. Пацевко та інші.

Значних результатів у виведенні нових порід тварин досягли М. Гордієнко (автор казахської білоголової породи ВРХ; Державна премія СРСР I ступеня, 1951), Т. Янко (автор волинської м'ясної породи худоби), Е. Охріменко (автор породної групи гуска сіра оброшинська), В. Терек (співавтор породи нова українська гірськокарпатська вівця).

Яким Ярема

У різні часи в університеті працювали відомі діячі української гуманітарної науки: В. Сімович, Я. Ярема, Ю. Стефанік (Клиновий), І. Карпинець, О. Хоміцький, О. Білевич.

Тісні зв'язки налагоджено з науково-дослідними й навчальними установами 23 країн світу.

1998 р. в університеті відновлено надання звань почесних докторів. Відтоді звання *doctor honoris causa* одержали: Д. Василенко, Б. Ткачук (США), Е. Рокіцький (Польща), О. Шаллер (Австрія), Й. Ляйбетзедер (Австрія), П. Вербицький, М. Гладій, Я. Гадзало, М. Зубець, С. Мельник, Д. Мельничук, Р. Шмідт, Р. Барановський (США), В. Ющенко, В. Балога, Ю. Мельник, Я. Кендзьор, С. Давимука, В. Яворівський, П. Сиса (Польща), В. Косіняк (Польща), Р. Пулка (Польща), Ю. Ніцпонь (Польща), С. Рудик, Л. Усаченко, М. Мазуркевич (Польща).

При університеті видаються фахові журнали «Сільський господар» (гол. редактор В. Стибель, редактор О. Лозова), «Науковий вісник» (гол. редактор В. Стибель) та газета «Світ Університету» (редактор Марія Пендерецька).

Важливою ланкою в діяльності університету є виховна робота, в основі якої – опрацьована за ініціативою О. Хоміцького концепція українського національного виховання й колективна навчальна програма «Основи української державності, культури та духовності». До цієї роботи причетні структурні підрозділи університету – факультет культури та громадських професій (декан Є. Хміль), народний музей історії університету (засновник і довголітній директор проф. П. Столярчук, нині директор – О. Слобода), наукова бібліотека (директор Л. Луцик), а також викладацькі й студентські громадські організації – Союз українок (голова Я. Вавричевич), «Просвіта» (голова М. Тимочко), «Молода Просвіта» (голова – І. Сливка), профком студентів (голова – С. Башак), колегія студентів (голова – О. Чіпак).

В університеті діють народні мистецькі колективи: чоловічий хор «Дзвін» (засновник – диригент З. Кріль; нині керівник М. Сало), народний ансамбль бандуристок «Кобза» (керівник Г. Леськів), студентський хор «Ватра» (керівник Р. Юзькевич), ансамбль народного танцю «Підгір'я» (засновник

Храм Св. Трійці для студентів та юнацтва

В. Пержило, керівник оркестру народної музики О. Копильчак; довголітній керівник О. Голдрич), оркестр українських народних інструментів «Намисто» (керівник А. Яворівський). Керівником центру художньої творчості є Т. Купчак, культорганізатором – О. Дудко.

Чималу роль у навчально-виховному процесі відіграють також кафедральні музеї: анатомічний, патолого-анатомічний, зоологічний, музей підків, музей кормів і меморіальний кабінет-музей С. Гжицького.

Значні здобутки університету також у спорті. Велика

заслуга в цьому колишнього багатолітнього завідувача кафедри фізичного виховання проф. В. Соломонка і теперішнього – доц. А. Пацевка. Сьогодні в університеті навчаються й тренуються 15 майстрів спорту й 31 кандидат в майстри спорту, із 46 кращих спортсменів університету 19 є членами національних збірних команд України, 3 – учасниками чемпіонатів світу. Тільки за останні роки двоє спортсменів посіли перше місце на чемпіонаті світу, п'ятеро зайняли друге та двоє – третє місце.

Гордістю університету є його випускники – В. Яблонський, М. Полянчич, С. Сас, М. Зінчук, С. Кусень, П. Лагодюк, Я. Германюк, І. Макар, В. Снітинський, І. Ратич, Г. Седіло, І. Коцюмбас, Г. Дроник, Р. Федорук, Р. Шмідт, Є. Драп'ятий та ін.

Іменами п'ятьох викладачів університету (Генрих Кадий, Василь Сімович, Яким Ярема, Іван Карпинець, поет Петро Карманський) названо львівські вулиці.

Університет має 9 навчальних корпусів, спортивний корпус, два навчально-науково-виробничі центри – «Комарнівський» та «Давидівський», чотири студентські гуртожитки, пансіонат «Ксеня» у Карпатах.

Сьогодні освітній заклад веде підготовку фахівців з 8 напрямів, 10 спеціальностей, у т. ч. за освітньо-кваліфікаційним рівнем «магістр».

Університет належить до знаних в Україні й за кордоном навчальних закладів. У 2010 р. Міністерство освіти й науки України та Міністерство аграрної політики України нагородили Львівський національний університет ветеринарної медицини та біотехнологій імені С.З. Гжицького дипломом у номінації «Лідер галузі». Нині він тісно співпрацює з вищими навчальними й науковими установами Європи, Америки та України. Зокрема завдяки такій співпраці ми отримали важливий грант, за рахунок якого маємо найсучасніші ультразвукографічні й ехокардіографічні сканери фірми «MYLAP».

Технологічний корпус – колишній палац Туркулів

Вигляд корпусів університету з боку озера

Цього літа розпочато спорудження пам'ятника лікарю ветеринарної медицини. На території університету, в парку між головним і технологічним корпусами, споруджується також каплиця Пресвятої Богородиці – покровительки України.

З 2001 р. університет є членом Світового консорціуму вищих аграрних закладів освіти, а факультет ветеринарної медицини 2003 р. став членом Європейської асоціації ветеринарних навчальних закладів.

* * *

У 1784 р. у Львівському університеті при медичному факультеті була заснована кафедра ветеринарії, яку ще називали кафедрою заразних хвороб тварин. Вона проіснувала до літа 1848 р. Від часу реформи 1849 р. Львів чекав самостійного ветеринарного навчального закладу ще довгих 32 роки, коли нарешті в 1881 р. було відкрито Царсько-королівську ветеринарну школу та школу підковування коней разом із клінікою-стаціонаром для тварин у Львові, яка за свою історію після кількох змін у назві стала сьогодні Львівським національним університетом ветеринарної медицини та біотехнологій імені С.З. Гжицького. Напередодні у вестибюлі закладу було відкрито погруддя першому директору Львівської ветеринарної школи професору Петрові Зайфману (скульптор Володимир Цісарик).

Колектив викладачів і студентів університету сьогодні живе й працює під знаком свого славного ювілею.

Одержано 30.09.2014

От первой кафедры ветеринарии в Восточной Европе. В.В. Стыбель, М.Ф. Падура, Я.И. Кырылив

Среди 24 ветеринарных учебных заведений, существовавших во второй половине XVIII века в Европе, была также кафедра ветеринарии, или заразных болезней животных, основанная во Львовском университете в 1784 г., первая такая кафедра на территории Восточной Европы.

С 1772 г. Восточная Галиция вместе со столицей Львовом (как часть нынешней Украины) принадлежала Австрийской империи. Согласно ре-

форме просвещения в Австрии на территории империи в то время должны были быть только три университета – в Вене, Праге и Львове. В 1784 г. во Львове был открыт новый университет, где начали преподавать ветеринарную медицину, что способствовало развитию ветеринарии в Галиции.

К медицинскому факультету тогда относилась школа, или студия, хирургов и акушеров, где изучали патологию, акушерство и ветеринарную медицину (*ars veterinaria*). Первым руководителем кафедры ветеринарной медицины был проф. Юрий Хмель (Georgius Chmel, 1747–1805), прибывший во Львов из Вены, уроженец Тешина в Силезии. Среди многих последователей Юрия Хмеля на должности заведующих кафедрой следует назвать профессоров Франца Даубраву, Антония Бухмюллера, Франца Эккеля и проч.

Наши исследования базируются на архивных материалах Исторического архива во Львове, Государственного архива Львовской области, архива университета и многих литературных источниках.

Since the first veterinary chair in Eastern Europe. V. Stybel, M. Padura, Ya. Kyryliv

Among 24 veterinary educational institutions which were established in the second half of 18 century you can also find the chair of veterinary medicine created at Lviv University in 1784.

Since 1772 Eastern Galicia with its capital city of Lviv (as a part of present-day Ukraine) belonged to Austrian Empire. Due to the educational reform in Austria it was decided that on the territory of Empire should only be three universities established – in Vienna, Prague and Lviv. In 1784 the Lviv University was renewed in which teaching of veterinary medicine commenced and that later contributed to the development of veterinary science and veterinary awareness in total Galicia. To the medical faculty the school of surgeons and obstetricians belonged where the pathology, obstetrics and veterinary medicine (*ars veterinaria*) were studied. The first professor on veterinary subjects was George Chmel (1747–1805) who arrived from Vienna to Lviv. Among George Chmel's successors as heads of veterinary chair at the University we should mention professors Franz Daubrawa, Anthony Buchmueller, Franz Eckel and others.

Our investigations are based on archives materials found in Historical archives of Lviv, in State archives of Lviv region, in archives of the University and in different literary sources. ☺